

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Kökstidningen.

Annons- och Hushålls-Tidning.

N:o 1.

Lördagen den 3 Januari

1852.

Kyrko-Tidningar.

Nästa Söndagen efter Nyår predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: v. Past. Olsson.

Högmessan: v. Past. Johansson.

Aftonsången: Comminister v. Past. Claësson.

I Christinæ Kyrka:

Sv. Högmessan Bat. Pred. v. Past. Kindberg.

I Garnisons-Kyrkan:

Högmessan: Reg. Past. Ljunggren.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

v. Past. Mag. Landtbom.

Tretondedagen predika.

I Domkyrkan:

Ottesången: Comminister v. Past. Claësson.

Högmessan: Collega Mag. Berg.

Aftonsången: v. Past. Olsson.

I Christinæ Kyrka:

Högmessan: Domp. Doct. Thomander.

I Garnisons-kyrkan:

Högmessan: Bat. Pred. v. Pastor Kindberg.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

v. Past. Mag. Landtbom.

Med nästa Lördag den 10 dennes börja de vanliga *Skrift* och *Nattvardsgångarne* i Gustavi Domkyrka, hvartill anmälan sker på vanligt ställe, hvarje *Fredag* kl. 8 f. m.

Bok-Annoser.

I morgon Söndagen den 4 Januari utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin, VI årgången N:o 1.

INNEHÅLLANDE:

Hertiginnan af Angoulême, med 2 plancher. — Gustaf den tredje och hans hof. Historiska Skizzer, forts. fr. N:o 52. — Christi Kors. Katholsk legend. — Paradiset är funnet. — Industriutställningen i London, med 2 plancher. — Ett Äfventyr. — En Snabblöpare, med planch.

Å detta veckoblad, som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor, kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:dr B:co för hela året. Bladet tillsändesprenumeranterna kostnadsfritt.

Götheborg den 3 Januari 1852.

(2.)

Till Salu.

Å underteknades brädgårdar Rödasten och Klippan, finnes såkallad Flång- eller Bräd-ved till salu, å R:dr (6) Sex R:gs per famn; köparne behagade vända sig till Inspektoren Lars Setterlund på Rödasten.

Hichens Seaton & Hichens.

(1.)

Strömstads Ansiovis

utmärkt god försäljes af

GUSTAF ÅKERLING.

(325.)

Norrköpings Hvetemjöl

nu inkommet försäljes i säckar af

GUSTAF ÅKERLING.

(324.)

HELSINGE LIN

af bästa qualite nyligen inkommet försäljes af

GUSTAF ÅKERLING.
(326.)

SCHERRY VIN

utmärkt godt på buteljer försäljes af

GUSTAF ÅKERLING.
(327.)

ANMÄLAN.

Östgötha Correspondenten kommer att fortsättas äfven till nästa år, med bibehållande af samma redaktion, format och pris, som hitintills,

Boträffande tidningens karakter och innehåll, trygga vi oss dervid att vi redan äro kände, hvadan vi också ej hafva några andra löften att afgifva, än det enda, att hädanefter, såsom hitintills, söka bibehålla den större allmänhetens aktning och förtroende; lyckas vi deri, skall säkerligen ej den publik vika ifrån oss, som vi redan ega, och vi sika ej efter någon större. I allmänhet sätta vi mera värde på att kunna bibehålla en redan vunnen och pröfvad vänskap, än att förvärfva en ny.

I typografiskt afseende torde vi böra nämna, att tidningen under loppet af nästa år skall till större delen förses med nya stilar.

För att betäcka Reds ökade utgifter, med anledning af den fördubbling i stämpelafgiften, som, genom rikets ständers beslut, kommer att drabba tidningen, blifver deremot priset på annonserna förhöjdt till 2 sk. b:ko för nvarje rad, i stället för 1 sk. r:gs, som det hitintills varit, hvarjemte ingen annons införes under 8 sk. b:ko.

Denna förhöjning, som i det bästa fallet, ungefärligen kommer att motsvara den förökade stämpelafgiften, kan, under häilket förhållande som helst, ej anses obillig, emedan flertalet af rikets tidningar långt för detta tagit detsamma, och en och annan deröfver, eller till och med 3 sk. och 8 rst b:ko per rad.

På tidningen kan prenumereras, såväl å Boktryckeriet, som äfven å Rikets alla Postkontor, oberäknadt postförvaltare-arfvodet, för helt år med Banko R:dr 5, för tresjerdedels år med 4 R:dr 8 sk., för halfår med 3 R:dr, för sjerdedels år med 1 R:dr 32 sk., och för månad med 30 sk.

Den prenumeration, som på de sednare åren egt rum hos Hr Bokhandlar Nissen i Norrköping, kommer hädanefter att upphöra.

Anmälan.

På Tidningen

CARLSHAMNS ALLEHANDA

för nästkommande år 1852 kan prenumereras: å tryckeriet: för helt år med B:o rdr 3: 16.
" " för halft år " " " 1: 40.
" " för 3 mån. " " " 1: 8.

Å Postkontoren:

enligt den öfverenskommelse, som med Hrr Postförvaltare kan betingas.

De prenumeranter, som önska få tidningen sig tillsänd i korsomslag, torde vid prenumerationsafgiftens öfersändande till Red. vara goda uppgifva tydlig och fullständig adress.

Tidningens Thorsdagsnummer, som utgifves helt, kommer att med samma dags post afsändas.

Blandguds.

1.) En till åren kommen man, som sammantröfat nästan till ett benranget, hade af sin läkare en längre tid boistafiligen blifvit fodrad med cayenn-peppar, ett läfemedel, som då var på modet. Då pepparn icke verkade, gifv doctorn sin patient på lifvet med sal polychreston, detta mångsidiga, alla sjukdomar betvingande salt. Den sjufe blef nu en fullkomlig mummie. -- "Doctorn!" sade han en dag i klagande ton, "Ni frägar huru jag befinner mig. Jag vill ärligt säga er, hvad jag tänker om mig sjelf: Jag fruktar, att ni ej riktigt skadat in uti mig, änskont man till och med utan ljus och utan särdeles möda kan se mig tvärtigenom. Ni har dagligen så pepprat och insaltat mig, att det, enligt min mening, nu ej återstår annat än att hänga upp och låta röfa mig."

2.) **Kloppstöcks** sista ord woro: "Ja, wi äro alla tecknade i Guds hand!" **Herders** sista önskan gällde: "Deerna." **Schiller** slutade sin barna om aftonen och hans sista blick var riktad å den "herrliga aftonsolen." **Wieland** affomnade med **Hamlets** ord: "Wara eller icke wara!" och då **Goethe** omslöjades af den ewiga natten, utropade han: "Mera ljus!"

Nästa N:o utgifves Lördagen den 10 Januari.
Götheborg, C. Petersens Officin 1852.

Den otydliga Galerlaswen.

I.

Under en wacker septemberratt år 1828, omkring klockan tu på morgonen, hade långs med Garonne, emellan la Mele och Cadillac belägna täcka landställen, denna djupa tythet utbredd sig, om hwilken man i städerna, till och med under sönnen, ej har något begrepp. Blott en enda pawiljong, enstligt belägen i en park af måttlig storlek, tyktes göra ett undantag från detta allmänna lugn. Ett fönster i andra våningen war swagt upplyst. Den som hade welat wara nog nyfiken, för att stiga öfwer parkens mur och sedan klättra upp på balkongen samt wid den samma hålla sig fast, skulle måhända hafwa sett sin möda belönt med åsynen af en hemlighetsfull scen. Genom öppningen på en blå sidengardin hade han med tillhjelp af nattbordsljuset funnat öfverflöda det inre af en smakfullt möbleradt sängkammare. På en säng i fonden sof en fru i sin ålders blomma och skönhet, men i detta slags foberaftiga tillstånd, som till och med sönnen ej är i stånd att afbruta. Wis sidan af henne wafade, tytt och orörlig, en man, hvars panna weckats af åren. Med hufwudet nedböjdt mot kuden och återhållande andedräkten, lysnade han med ångslig uppmärksamhet på de afbrutna ord, som en plågsam dröm lät halka öfwer den unga fruns läppar.

"Hans namn! Skall hon ej nämna hans namn?" sade den förgäfwes lysnande för sig sjelf, med en af wannmägtigt raseri tindrande blick.

"Arthur," läspade hon, lifasom om ett mågigt öde plötsligt sönderriwit det sista inseglet på en reban till hälften förädd hemlighet.

"Arthur," upprepade den gamle och stusfåde tillbaka, som om detta namn hade warit en mot hans hjerta rigtad dolk. "Arthur d'Arabian! Och jag wille ej tro det! Arthur! Ack sådan blind däre jag warit!"

Med frampraktiga rörelser orkade han swetten af sin bleka panna, nedböjde sig öfwer sängen, som förefom honom mer farsawäckande än en öppnad graf, och närmade åter sitt öra till den friska, fylliga munnen, hvars drömmande ord förgiftade hans själ.

"Jag wille ej längre," stammade den unga frun och gjorde ett försök att resa sig, "du skulle riskera ditt lif — mitt är af intet värde, men du — nej, jag wille ej längre — han hyser misstänka — han skulle mörda dig!" —

Hon frampraktade en tung suck, for tillsammans och reste sig i högsta ångest. Den gamle trodde, att hon wafnat och gömde sig bakom säng-

omhängel, för att ej bli sedd af henne; men, utan att öppna ögonen, förblef hon någon tid orörlig i samma ställning. Småningom tillkännagaf förändringen i hennes ansigtsdrag äfwen en annan rigtning af hennes tankar; den förut deri uttryckta fasan gaf wisa för uttrycket af en ångslig wäntan. Den unga frun, hvars nervretning hade nått denna grad af styrka, det som nambulismens företeelser börja, böjde hufwudet, som om hon wille lysna på något henne oroande bud; plötsligt stod hon upp, inhöljde sig i en tunn mantel och närmade sig försigtigt till fönstret.

"Midnatt," sade hon helt doft; "jag äger ej en enda droppa blod i mine ådror — denna mur är så hög! Om han särade sig — jag hör honom i trädgården — huru hårdt han går, det kommer af sanden i alléen — O, det är sista gången — jag wille säga honom, att jag hellre wille dö, än swäfwa i sådana ångslan!"

Med en bestämhet i rörelserna, som öfvertygade om tillwaron af denna inre klarhet, hwilken af wetskapen ännu icke på långt när blifwit förklarad, släkte sömngångerskan, hvars ögon ännu alltjemt woro tillslutna, ljuset och stöt rigeln för dörren; derefter öppnade hon fönstret, utan att det ringaste ljud träffat hennes mans öra, hwilken, på några stegs afstånd ifrån henne, följde dessa rörelser med rasande blickar. Sedan upptog hon ur sitt arbetsbord ett långt band, som hon nedsläppte genom fönstret, tills hon kunde antaga, att det hade hunnit marken; ett ögonblick sednare drog hon det upp och betedde sig ni, som om hon wille fästa en reppstege i balkongens bröstwärn. Strart derefter återwände hon med slappande hjerta och nästan andlös till det inre af rummet.

Plötsligt öppnade hon armarne och omfamnade ett imaginärt wäsen, under det att hon med passionerad röst ytrade: "Mitt lif!" derefter blef hon någon tid stående, bestört och med öfwer bröstet forslagda armar. Slutligen utropade hon med wanfönnig förfäran: "Arthur!" och störtade bort till balkongen. Hennes gemåls swaga händer blefwo för ett ögonblick starka och höllo henne tillbaka.

"Jag frukta! Man får ej främman mig," sade hon doft, försökande slita sig ur hans armar. Den ålftandes farhågor hade gifwit wisa för sömngångerskans instinkt, hwilken, på grund af en obegriplig föreställning om hennes tillstånd, icke fruktade något så mycket som att plötsligen blifwa wäckt. Men rörelsen war för håftig till att den spårloft skulle funnat förswinna. De hemlighetsfulla fjädrar, som under organernas wäntiga sömn äro fjätrens ledare, brusto i hjer-

nan, lifasom harpens strängar för hårda fingrars vidrörande. Den unga frun wafnade och utstötte ett ångsligt skrik, då hon i det tjocka mörkret fann sig innesluten i en obefantis armar.

"Det är jag, Lucie," sade den gamle med smärtsam ansträngning; "det är jag, war ej rädd."

Han antände några wackeljus, stängde fensitret och närmade sig med låsfadt lugn sin fru, som hade satt sig på sängen och såg sig omkring med tyft förundran.

"Hwad har stett?" frågade hon och tryckte sin panna mot båra händerna, "mitt hufwud bultar förfärligt. Swar af kommer det att ni är här?"

"Jag hörde dig gå," swarade hennes make med förwiring, "jag fruktade att du war sjuk och kom därför hitupp."

"Man kan alltså i edert rum höra, när man går här?" frågade Lucie med henlig fasa.

"I dag för första gången. Aldrig förr har din sömn varit så orolig."

"Det är något fästligt detta sömngäendet," sade hon med sänkt hufwud, "och man säger, att det ej finnes något medel deremot. Har jag talat i sömnen?"

Hon sade de sitta orden med swag röst.

"Nej," sade den gamle med lifnösad min, under det att han med naglarna fargade sitt bröst.

Han tog ett ljus, önskade sin hustru ett godt slut på natten och gick ned i sitt rum. Ankomsten dit, öfvergaf honom krafterna och han nedsjönk i en ländstol, i hwilken han en lång tid satt som tillintetgjord och, så att säga, känslös. Slutligen uppwaknade i den gamle mannens hjerta åter denna moraliska kraft, som, genom hans uppträckt, först blifwit bruten, men ej för alltid lät kufwa sig.

"På hwad sätt döda honom?" utbröt han och wred sina händer. — "Henne! dertill har jag ej mod. Men han! han! Utmana honom! Han skall tala om min ålder och hwar och en gifwa honom rätt. Ty det är ju tillåtit, det är till och med ärofullt att borttröfwa från en gubbe hans sista dagars enda lycka; att gifwa honom till pris åt åtlöjet, att göra honom wansinnig af wanära och förtwiflan; men att forsa en wärja med honom, skulle heja att skymfa hans hwita hår. Och sedan — hafwa de ej rätt? Min syn är swag, min hand darrar; jag skulle blifwa den tappande i en duell, utan att få hämnas. Han skulle kanske stona mig! Nej, ingen duell, ingen owisshet, ingen tillfällighet. Hans död till hwilket pris som helst, ja till och med om jag sjelf skall möda honom!"

Den skymfade ätta mannen tillbragte resten af

natten med att utkasta tusen olika hämndplaner. I dagbräckningen steg han upp och gick länge fram och tillbaka i parken, innan ännu någon menniska i hela huset war på benen. Slutligen mötte han wid bönjningen af en allé en nyligen i hans tjänst anställd trädgårdsmästare.

Wid åsynen af den gamle tog arbetaren af sig mössan och närmade sig honom med sakta ord:

"Herr Gorsatz, det är en lycklig tillfällighet, att ni stigit så bittida upp; jag har något att säga er och wille ej gerna hafwa de andras närvaro."

"Hwad är det då, Biquet?" frågade den gamle med barsk ton.

"I går natt, herr Gorsatz, uppbröts fensitret till det lilla orangeriet, i hwilket wi förwara våra werktyg. Afstonden förut glömdes jag der min wäst, uti hwilken mitt ur, en alldeles ny silfwerroswa, besann sig, och den har minsann kostat mig hela aderton frances. Afwen hade jag uti en af fickorna fyra thaler och minst tre frances i småmynt. Wästen har jag återfunnit, ty jag har den här på min rygg; men penningarne och klockan äro borta!"

"I detta orangeri komma inga andra än erta arbetare," anmärkte herr Gorsatz.

"En af dem har begått stölden, det will jag wäga min hals på."

"Hwen mistänker ni?"

"Peter och Wacherot äro mina kamrater; dem känner jag sedan öfwer tjugo år och will swara för dem som för mig sjelf. Det kan alltså ej wara någon annan än — med förlof — den inpiskade Bonnemain, som har sin hand med i spelet."

"Bonnemain?" upprepade den gamle, som tycktes försjunken i djupt begrundande.

"Jag har alltid mistänkt honom," swarade Biquet, "och desutom arbetar han, så det är en skam. Han kallat sig trädgårdsmästare och förstår ej engång att qwista ett träd."

"Ni mistänker blott och sagnar bewis," sade herr Gorsatz, som skänkte denna sak mer uppmärksamhet, än man skulle wäntat.

"Bewis! jag har ett, som jag, med eder tillåtelse, will något utförligare framställa," swarade trädgårdsmästaren och framtog ur fickan en liten nubb, som han framhöll mellan tummen och pekfingret: "denna nubb, som jag har funnit i fensitret, är alldeles ny. Dylita nubb har Bonnemain i sina skor, hwilka han för knappt åtta dagar sedan köpte i la Réole, och det fattas just nu en nubb i hans sko till högra foten; jag har i går sett det, då han tog dem af för att stiga ned i siffdammen."